

# L'art a Lleida, un teixit de sign per compartir



**S**óc una persona de gènere femení que viu a Lleida i es dedica a facilitar aprenentatges d'Educació Artística i a produir imatges. Algú ha pensat que sóc artista i m'ha invitat a participar en una publicació que intenta donar veu als artistes de Lleida. Ja m'està bé.

## La veu dels artistes i de les artistes

És fàcil lligar discursos des de la meva perspectiva d'educadora i tanmateix se'm fa realment difícil parlar com a artista. A Lleida, els discursos artístics els fan els altres: les institucions, els especialistes i algun artista forà. La pregunta és, si no tenim veu i fem ben poques exposicions de les quals quasi ni se'n parla, realment existim?

Certament, el món de l'art no és només cosa d'artistes. Està conformat per tothom que s'implica en el fet artístic: crítics, historiadors i historiadores, comissaris i comissàries, museus, institucions culturals, polítics i polítiques, galeristes i també pel públic afeccionat. No és cap secret que la mirada dels altres és qui crea la consideració dels artistes.

El perfil de l'artista ha canviat en els últims 20 anys, tot i que per al públic en general, la creença en l'artista com a persona bohèmia, diferent, especial i hàbil continua sent important. Tanmateix, avui els artistes volen -voldríem- ser una altra cosa: persones

del nostre temps que empenen nous mitjans tecnològics per produir representacions significatives. Persones amb idees, capaces d'elaborar projectes i portar-los a la pràctica.

Però, per tal que tot això sigui possible, les plataformes de suport són indispensables, ja que, en allunyar-nos del mite alliberador de les avantguardes, ho fem també de l'experimentació amb materials que són al nostre abast, del fluir diari, del gaudi fàcil. Els nous mitjans tecnològics comporten un encariment de la producció artística i això fa que pocs artistes de Lleida hi tinguem accés.

## Assumir responsabilitats

Lleida no acull aquest nou perfil d'artista.

Aquí continuem alimentant el mite amb què, d'una manera insistent, s'explica la història de l'art de Lleida, mite que comporta el suport al paisatgisme com una mena de respecte a la cultura popular, el suport de les avantguardes amb una sèrie de criteris molt poc revisats i la utilització d'una figura de consens: el nom de Leandre Cristòfol (Biennal Leandre Cristòfol, El segle de Cristòfol,...). I per bé que aquest discurs ja no se'l creu ningú portes enfora, continua alimentant el nucli artístic nadiu.

D'altra banda, mai Lleida havia tingut tan bones exposicions com ara. Mai s'havia parlat de l'art lleidatà

# ificats

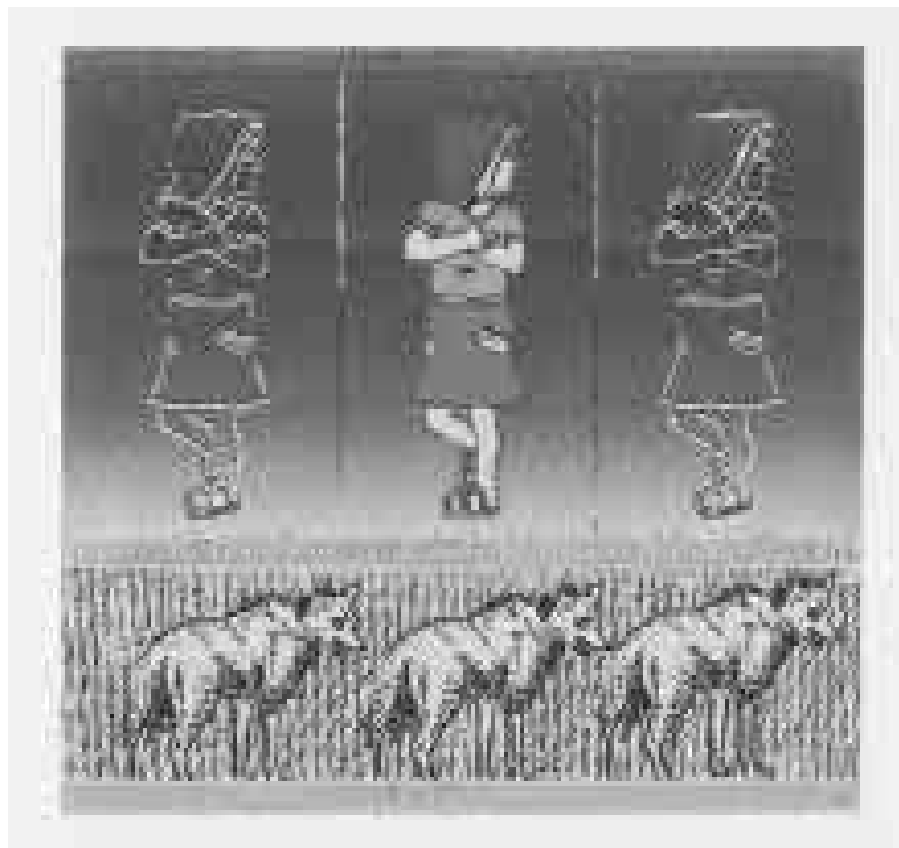
Carme Molet

fora de Lleida com se'n parla ara. Mai cap artista de Lleida havia estat escollit per participar en una biennial, ni havia tingut tanta projecció internacional com ara té l'Antoni Abad. Però, quantes persones coneixen a Lleida aquests fets? Quantes persones hi participen? Quantes persones hi han posat la il·lusió i l'entusiasme perquè això sigui possible? Quines són les presències i les absències? Quines són les regles del joc?

Aquest doble discurs crea confusió, contribueix al desconcert general i al silenci i la sensació de marginalitat dels artistes. Ens trobem, doncs, amb una situació de la qual hom ha d'assumir la pròpia responsabilitat, els especialistes, les institucions, el públic i els propis artistes.

Dóna la impressió que aquí la cultura -si més

no, l'artística- ens la fan els altres i, si això continua, seguirem sent consumidors passius d'un producte que ens diuen que és bo malgrat que nosaltres no acabem de trobar-hi el gust per la senzilla raó que no ens el podem fer nostre.



Il·lustració: carme Molet

### Compartir els significats

La UNESCO defineix la cultura com el conjunt de coneixements i valors que tots els membres d'una comunitat coneixen. Fin-kielkraut (1990) escriu que la cultura té una dimensió popular, és l'esperit del poble al qual hom pertany, que impregna alhora el pensament més elevat i els gestos més senzills de la vida quotidiana.

Geertz (1993) considera la cultura com un teixit de significats en funció dels quals els humans interpreten la seva experiència i guien les seves accions, a l'igual que Bruner creu que la cultura és un text ambigu, inacabat, metafòric, que requereix una interpretació constant.

Davant d'aquestes definicions, les quals òbviament compartei-

xo, em pregunto si les aportacions dels estudis culturals no ens podrien ajudar a renovar els "nostres" discursos artístics; si el postestructuralisme i el deconstructivisme no ens ajudarien



a revisar les creences estancades al voltant de l'art lleidatà; si els estudis feministes no ens ajudarien a explicar per què fins a l'any 2001 cap dona havia guanyat la Medalla Morera; si des de l'Etnografia i l'Antropologia no es podrien aclarir les causes de l'absència de públic a les nostres exposicions i del desinterès general pel món de les arts visuals.

Crec que també els artistes i les artistes hem de reemprendre el fil de la nostra història amb una mirada crítica cap al passat i ser més actius i actives en la construcció del present. Crec que entre tots i entre totes hauríem de ser capaços d'obrir un espai de diàleg que possibilités actuacions conjuntes de cara a millorar les perspectives de l'art i dels artistes i les artistes de Lleida.

